

เพชรสีเพลิง

บทที่ 23

ใบหน้าหม่นหมองของชายหนุ่มทำให้ชวนคะนึงต้องถอนใจ โยธินไม่หัวเราะให้เธอเห็นอีกเลยนับแต่เกิดเรื่องที่เขาชบอกรเธอร้องให้ ขณะที่เล่าเหตุการณ์ให้ฟังในคืนนั้น

ผมเองทำให้เขาตาย... ผมฆ่าเพื่อนของภัสสร.....

ยามนั้นเธอกอดเขาแนบอกร ปล่อยให้เธอรับรู้ความรู้สึกที่ชายหนุ่มซึ่งกำลังเสียใจไม่อาจคาดเดาถึง..! ชวนคะนึงดื่มด่ำเต็มตื่นกับสัมผัสที่เธอไฝ่ฝันและโหยหา หลายวันผ่านไป เธอเฝ้าแต่นึกถึงอยากให้อ้อมแขนนั้นกอดรัดเธอไว้อีก แม้ด้วยความรู้สึกของคนเสียกำลังขวัญที่ไขว่คว้าหาที่พึ่ง แทนที่จะเป็นอารมณ์รักใคร่ แต่นั่นยังดีกว่าที่จะไม่มีอะไรเสียเลย

“คุณโยธานเข้ามาแล้วหรือยังคะ”

“ทานมาแล้วครับ”

“ทานที่บ้านน้องสรหรือคะ”

“อะ” ร่างสูงเดินผ่าน หญิงสาวเดินตาม

“น้องสรสบายดีหรือเปล่าคะ คุຍอะไรกันบ้าง”

“เขาไม่ได้ลงมาคุยหรือครับ บอกว่ากำลังดูหนังสือจะสอบ”

“อ้าว ถ้างั้นคุณโยธานข่าวกับใครคะ”

“กับคุณพรรณอะ”

ชวนคะนึงนึกถึงหญิงสาวท่าทีสงบเสถียรที่มีสีหน้าและประกายตา ล้ำลึก เจ้าของเรือนร่างอวบอ้อมที่เคยตามภัสสรมาบ้านกับโยธินแล้วก็นิ่งไป เธอรู้ว่าพรรณรายเป็นผู้หญิงของชิปไตย แต่อะไรบางอย่างที่ฉายชัดออกมาทางสีหน้าและท่าทีในยามอยู่ต่อหน้าโยธิน ทำให้เธอเกิดความรู้สึกในทางลบต่อพรรณรายมาแต่แรก พอๆ กับที่รู้สึกหึงหวงโยธินกับภัสสร

“แล้วคุณชิปไตยล่ะคะ”

“คุณอามีงานรอบด้านเลยกลับบ้านดึกเป็นประจำ”

“คุยกับคุณพรรณสนุกไหมคะ”

สีหน้าหม่นมัวของชายหนุ่มทำให้คนฟังโล่งใจ

“ไม่เลย...”

“ทำไมล่ะคะ”

ชายหนุ่มไหวไหล่ “ผมตั้งใจว่าต่อไปนี้ถ้าสรไม่วางผมก็จะไม่ไปที่บ้านนั้นอีก ผมไม่อยากให้ใครๆ เข้าใจผิด”

แปลว่าเขาไม่มีความรู้สึกพิเศษใดๆ ต่อพรรณราย แต่ถึงอย่างไรชื่อภัสสร ก็ยังเป็นหนามทิ่มแทงให้เธอรู้สึกหึงหวง

ชายหนุ่มเทเหล้าใส่แก้ว ชวนคะนึงมองตามอย่างแปลกใจ เพราะเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยทำมาก่อน โยธินเคยเมากลับบ้านบ่อยๆ แต่ก็ไม่เคยนั่งดื่มคนเดียวที่บ้านโดยไม่มีเพื่อน

เขาถือแก้วเหล้าเดินผ่านไปเข้าห้อง

อีกหนึ่งชั่วโมงต่อมาเมื่อชวนคะนึงตามไปแง้มประตูก็เห็นร่างใหญ่หนึ่งจมอยู่ในเก้าอี้ เธอตามมาดูอีกครั้งในยามดึก ชายหนุ่มนอนหลับไปแล้ว อากาทรหายใจซาลึก ใบหน้าสะอาดสะอ้าน

เธอหลับใหลแถมและคางสีอ่อนที่สากไรเคราด้วยความรู้สึกดื่มด่ำ

“สร.....”

เสียงอ่อนพึมพำ ชวนคะนึงดึงมือกลับ

“น้องสร.....” เขาเรียกซ้ำ

ประกายน้ำตาผุดวาบ ชวนคะนึงรู้สึกเหมือนถูกบีบที่หัวใจอย่างแรง...

พอออกจากห้องเลคเชอร์แล้วพบเพื่อนทำสีหน้ามีนัยรายงานว่า “มีคนมาหาหล่อนอะ นั้งรออยู่ที่ซุ้มแนะะ” ภัสสรซึ่งจิตใจจดจ่ออยู่กับสหัส ก็วาบขึ้นด้วยความยินดี

“ใครหรือ พี่ชายเราใช่ไหม”

“คงนั่นมัง”

เธอหน้าชื่นชอยเท้าวิ่ง เ गर่างที่บถูกเพื่อนๆ บังไว้ บางส่วน พอเข้ามาถึงแล้วเห็นว่าเป็นใคร สีหน้ากระจางใสก็เปลี่ยนเป็นผิดหวัง

โยธินมองอยู่ ท่าทีของเธอทำให้เขาผิดหวังเช่นกัน

“สวัสดิ์”

เธอยกมือไหว้ “พี่โยมาทำไม เวลานี้ต้องทำงานไม่ใช่หรือคะ”

“พี่ขับรถผ่านก็เลยแวะเข้ามา”

“อ้อ... รอนานไหมคะ สรมีเรียนก็เลยปิดโทรศัพท์ไว้”

“ไม่เป็นไร”

เธอเดินเข้ามาหนึ่ง ชายหนุ่มมองใบหน้าอ่อนใสที่เขารู้สึกเอ็นดูตั้งแต่วันแรกที่เห็น แล้วต่อมาก็ดูเหมือนจะนึกถึงอยู่เสมอ เธอไม่ตั้งใจเลยที่เห็นเขา

“ว่างไหม พี่อยากชวนไปข้างนอก”

ฝ่ายนั้นลังเล “มีเรียนตอนบ่ายค่ะ”

“ไปทานข้าวกลางวันกัน”

“ก็ได้ค่ะ ประเดี๋ยวพิมกับสายใจคงตามมา เมื่อกันมีเรียนด้วยกัน”

“พี่อยากไปกับสรสองคน... มีอะไรอยากพูดด้วย”

“อะไรคะ”

“ได้ไหม...”

สีหน้าอ่อนขริมของชายหนุ่มทำให้เธอต้องลุกขึ้นอย่างเกรงใจ

“ได้ค่ะ แต่สรต้องฝากเพื่อนๆ บอกสองคนนั้นก่อนนะคะ”

ชายหนุ่มลุกขึ้น รับการลาของเพื่อนบางคนของเธอที่เขารู้จักแล้วเดินนำไปรอที่ด้านนอก อีกชั่วครู่ร่างบางๆ ก็ถือกระเป๋าและสมุดหนังสือตามมา ชายหนุ่มเปิดประตูรถให้

หญิงสาวนั่งเงียบ ภาพถนนที่ผ่านตาไม่ได้บอกให้เธอรู้ว่ากำลังอยู่ที่ไหน พอใกล้โยธิน ความทรงจำในคำคั้นนั้นก็กลับคืนมา...โยธินอ้างชื่อพ่อจะพาเธอออกไปข้างนอก เธอยังแง่งอนจึงเรียกชยาให้มาพาออกไปจากบ้าน แล้วเขาก็พบอุบัติเหตุก่อนจะมาถึง...

สีหน้าเธอเผือดลง ไรผมขึ้นเหนือทักๆ ที่อากาศในรถเย็นเยียบมืออุ่นๆ ยื่นมาจับมือบาง

“สรเป็นยังไงบ้าง”

อีกฝ่ายขยับหนีทันที ชายหนุ่มจำได้ว่าก่อนหน้านี้สัมผัสของเขาเคยทำให้เธอพอใจไม่ใช่น้อย แม้จะหาเรื่องมาพูดว่า ถกเถียงต่อปากต่อคำ แต่ใบหน้าสวยใสเคยเป็นสีแดงเรื่อด้วยความเก้อเขินมิใช่เย็นชาไร้เยื่อใยเช่นนี้

“สรสบายดีค่ะ”

“พี่โทรมาก็ไม่รับสาย ยังโกรธอยู่หรือ”

“โกรธเรื่องอะไรคะ”

ชายหนุ่มถอนใจ “ตอนนี้ที่พี่ไม่ไปที่บ้านก็เพราะสรไม่ลงมาคุยด้วย พี่ไม่อยากให้สรเข้าใจผิดเรื่องคุณพรณ”

“สรไม่มีอะไรติดใจเรื่องพี่พรณ...” เธอรู้ว่าตัวเองไม่ได้พูดความจริงเสียทีเดียว ท่าทีของคนทั้งสองก่อให้เกิดความรู้สึกขัดแย้งต่อด้านขึ้นในใจเสมอ “หลังๆ นี้สรเรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ว่ากำลังใกล้จะสอบเลยต้องพยายามดูหนังสือค่ะ”

“ถึงยังไงพี่ก็อยากบอกสรอีกครั้งว่าพี่ไม่มีอะไรกับคุณพรณและไม่คิดจะมีด้วย”

“แน่หรือคะ” เธออดถามไม่ได้

ชายหนุ่มหันมามอง “แน่ซี”

แต่เขาก็เคยเร่ร้างแปรวพรายกับพรณรายอย่างเต็มที่ จนบ่อยครั้งที่ภัสสรรู้สึกว่าเป็นส่วนเกินที่ถูกจุดมาเซ็ดเป็นหุ่นบังหน้าเท่านั้น เพราะเหตุว่าพรณรายเป็นผู้หญิงของพ่อที่เขาไม่ควรจะแตะต้องใกล้ชิดด้วย

หญิงสาวเงียบไป สีหน้าบอกความไม่เชื่อถือ

“ถ้าสรยังติดใจอะไรเรื่องคุณพรณ หรือจะเป็นเรื่องอะไรอื่นก็ตาม พี่อยากให้สรพูดออกมา อยากให้เราทำความเข้าใจกัน แล้วก็กลับไป... กลับไปสนิทสนมกันเหมือนเดิม ที่นี้จี้ไม่มีใครอื่นอีกแล้ว จะมีเพียงแต่เราสองคนเท่านั้น”

ภัสสรนิ่ง เธอเคยชอบเขามากพอที่จะยอมทำร้ายจิตใจชยาในตอนนั้นแม้ไม่ได้เกลียดชัง แต่เธอกลับทนอยู่กับเขาไม่ได้ ความรู้สึกผิดบาปต่อชยาตามบีบคั้นรบกวนให้เธอไม่เป็นสุข

เขาหันมามอง น้ำเสียงอ่อนน้อดอ้อน

“เราเคยสนุกกันมากจริงไหม”

“ค่ะ แต่ว่าสรไม่อยาก... ยังไม่อยาก...” เธอหาคำพูดไม่ได้มืออุ่นเกาะหลังมือบางๆ ไว้

“เราจะเริ่มต้นกันใหม่ พี่รู้ว่าพี่ตามใจตัวเองมากเกินไป พี่สัญญาว่าต่อไปนี้พี่จะไม่ทำอะไรที่สรไม่ชอบ”

“พี่โยไม่ต้องฝืนใจมากอย่างนั้นเพื่อสรหรอกค่ะ ไม่จำเป็นเลยและการที่เราจะกลับไปสนิทสนมไปไหนๆ ด้วยกันอีกนั้นก็คงจะเป็นไปไม่ได้ สรไม่ต้องการอย่างนั้น”

“แต่พี่ต้องการสรนะ”

“ทำไม่ล่ะคะ”

ชายหนุ่มหันมามอง สีหน้าหม่นประกายตาสับสน เขาจะบอกได้อย่างไรว่าเธอเป็นที่พึงทางใจเดียวที่เขาไขว่คว้า หวังให้นำออกไปจากความรู้สึกผิดบาปที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุมีคนเจ็บหลายคนและเด็กหนุ่มผู้สุภาพไร้พิษภัยคนนั้นต้องมาตายจากไป

มืออุ่นๆ บีบเบาๆ เขาย้ำคำพูดเดิม “พี่ต้องการสร”

แต่สรไม่ต้องการฟီးโย คำพูดนั้นถูกเก็บไว้ในใจแทนที่จะพูดออกมา

ภัสสรได้แต่ตั้งมือออกจากการเกาะกุม ไม่ได้รับรู้ถึงความหมายของคำพูดหรือจิตใจสับสนหม่นหมองของชายหนุ่มที่เคยใกล้ชิดสนิทสนม ความตายของชยาทำให้เธอก่อสร้างกำแพงกันชายหนุ่มออกไปและมันหนาขึ้นทุกทีขณะที่ใจเธอกลับโหยหาใครอีกคนหนึ่ง สหัส.....

ทุกคนในบ้านต่างก็สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของโยธิน ร่างสูงมักจะนั่งเงียบบนโซฟา มีแก้วเหล้าวางตรงหน้า ทุกคนได้แต่มองแล้วถอยห่าง เพราะหากเข้าไปซักถามก็จะได้รับแต่คำตอบในสีหน้าหม่นมัว

“ไม่มีอะไรครับ ผมสบายดี”

ในโต๊ะอาหาร บุญยงถามว่า “มีปัญหาเรื่องงานหรือเปล่าลูก ถ้าไม่ชอบงานที่ทำ ออกมาทำงานของเราเองก็ได้”

เป็นความตั้งใจของบุญยงที่จะให้ลูกชายทำงานในองค์กรใหญ่ที่เคร่งครัดระเบียบวินัยเพื่อฝึกนิสัยแก่เขาและโยธินก็ไม่ขัดขืน หลายปีผ่านไป แม้จะใช้ชีวิตสุขสำราญและมีสำมะเลเทเมาบ้าง ไปสายและโดดงานบ้าง แต่เขาก็ทำงานกับคนอื่นในองค์กรใหญ่ที่ไม่มีการอ่อนข้อให้สิทธิพิเศษใดๆ ได้ดีจนน่าแปลกใจ

“ผมอยากจะบวช”

คำพูดนั้นทำให้ทุกคนมองหน้ากัน บุญยงถามว่า

“มีเรื่องหนักใจอะไร บอกพ่อได้นะลูก”

“ไม่มีอะไรครับ ผมแค่... อยากจะบวชเท่านั้น...”

“ทำไมถึงคิดอยากจะบวชขึ้นมา”

“คนอื่นเขาก็บวชกันนี่ครับ”

“คนอื่นเขาบวชกันเพื่ออะไร และจุดหมายของโยคืออะไรล่ะลูก”

ไม่มีคำตอบนอกจากสีหน้าหม่นหมอง

ลับหลังหลานชาย สร้อยระย้าเปรยว่า “เขามีปัญหาเกี่ยวกับแฟนหรือเปล่า”

“ภัสสรนะหรือ”

“ไม่รู้ซิคะ หลังสุดนี้เขาคบกันอยู่ไม่ใช่หรือคะ”

“นั่นสิ รู้สึกจะนอนกันอยู่พักหนึ่ง แต่ถึงยังไงพี่ก็ไม่อยากจะเชื่อว่าเด็กกะเปี้ยกคนนั้นจะทำให้เจ้าโยเป็นไปได้ถึงขนาดนี้”

สร้อยระย้านึกอะไรขึ้นมาได้

“เออ งานเลี้ยงบนเรือที่สร้อยเป็นกรรมการจัดงานนี้ ให้โยธินชวนภัสสรมาด้วยดีไหมคะ จะได้ดูว่าเขายังดีกันอยู่หรือเปล่า”

บุญยงพยักหน้า “ก็ดีเหมือนกัน สร้อยมีบัตรเหลือไหม เพื่อให้เขาพาเพื่อนๆ มาด้วย”

“มีค่ะ”

เธอบอกเล่ากับหลานชาย ที่แรกโยธินลังเลเพราะอาการไร้เยื่อใยของภัสสรทำให้เขาท้อถอย แต่คำพูดของสร้อยระย้าทำให้เขามีกำลังใจขึ้นมาอีกครั้ง

“ถ้าโยชอบภัสสรจริง แค่นี้ปัญหาเล็กๆ ก็จะไม่ถอยหนีแล้วหรืออะไรมันมันก็น้อย ทิฐิหรืออะไรกันแน่ ภัสสรชอบโยนะ อาสร้อยเห็น ผู้หญิงดูกันออก แล้วอาสร้อยอายุขนาดนี้ผ่านโลกมามากทำไมอาจจะอ่านภัสสรไม่ออก”

แต่ในวันต่อมาโยธินก็นำบัตรงานล่องเรือมาคืนให้ สีหน้าหม่นมัวน้ำเสียงท้อแท้ “สรเขาไม่ไปครับ เขาบอกว่าจะดูหนังสือ”

สร้อยระย้า นำไปบอกต่อกับบุญยง

“หน้าตาทำทางตาโยดูไม่ดีเลย สงสัยว่าจะนอนกันจริงๆ ละคะ”

ชายสูงวัยมีสีหน้าวิตก “ไม่เป็นไร พี่จะบอกให้เสียชิปไต่ยพาภัสสรมา เด็กคนนี้ก็กลัวพ่อคงไม่กล้าขัดขืนอยู่แล้ว”

สำหรับภัสสร พอถูกพ่อบังคับให้ทำในสิ่งที่เธอบอกปฏิเสธไปแล้ว ความรู้สึกของเธอต่อชายหนุ่มที่เธอเคยชื่นชอบก็กลับกลายเป็นลบมากขึ้น

“ทำไมต้องบังคับใจกันด้วย”

อาการบังคับที่ไร้ความรักเมตตาของชิปไต่ยยิ่งกดดันให้เธอรู้สึกอัดอั้นไม่พอใจ มองหาพันธมิตรก็พบว่าพี่สาวไม่ใช่ที่พึ่งพิงที่จะปรึกษาได้อีกแล้ว

แต่ถึงอย่างไรคนแรกที่ภัสสรนึกถึงเสมอก็คือ สหัส

หญิงสาวหยาบโทรศัพท์แล้วจดหมายเลขที่เธอจำได้ขึ้นใจ.....